

Tādējādi esot jāatzīst, ka Vācija nav pienācīgi piemērojusi Direktīvas 2005/65/EK 2. panta 3. punktu un 6. pantu.

Saskaņā ar Direktīvas 2005/65/EK 7. pantu dalībvalstīm ir jānodrošina, ka ikvienai ostai, uz kuru attiecas šī direktīva, tiek izstrādāts aizsardzības plāns, un attiecīgā dalībvalsts to apstiprina.

2013. gada 21. augusta vēstulē Vācijas iestādes esot atzinušas, ka 11 Ziemeļreinas-Vestfālenes ostām, uz kurām attiecas Direktīva, neesot aizsardzības plānu. No turpmākās korespondences izriet, ka šī situācija līdz šim nav mainījusies.

Tādējādi esot jāatzīst, ka Vācija nav pienācīgi piemērojusi Direktīvas 2005/65/EK 7. pantu.

Saskaņā ar Direktīvas 2005/65/EK 9. pantu ikvienai ostai, uz kuru attiecas šī direktīva, ir jāapstiprina par ostas aizsardzību atbildīgā amatpersona.

2013. gada 21. augusta vēstulē Vācijas iestādes esot atzinušas, ka vairākām Ziemeļreinas-Vestfālenes ostām, uz kurām attiecas Direktīva, šādas atbildīgās amatpersonas neesot. No turpmākās korespondences izriet, ka šī situācija līdz šim nav mainījusies.

Tādējādi esot jāatzīst, ka Vācija nav pienācīgi piemērojusi Direktīvas 2005/65/EK 9. pantu.

<sup>(1)</sup> OV L 310, 28. lpp.

<sup>(2)</sup> OV L 129, 6. lpp.

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2015. gada 26. novembra spriedumu lietā T-462/13 Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi/Komisija 2016. gada 5. februārī iesniedza Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi, S.A.**

(Lieta C-66/16 P)

(2016/C 118/17)

Tiesvedības valoda – spāņu

**Lietas dalībnieki**

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi, S.A. (pārstāvji – J. L. Buendía Sierra un A. Lamadrid de Pablo, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija un SES Astra

**Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:**

- atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu;
- galīgi izspriest lietu prasībā par Komisijas 2013. gada 19. jūnija lēmuma <sup>(1)</sup> atcelšanu un atcelt minēto lēmumu;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Pamati un galvenie argumenti**

Pārsūdzētajā spriedumā tika atstāts negrozīts Komisijas lēmums par valsts atbalstu saistībā ar vairākiem pasākumiem, ko Spānijas valsts iestādes veikušas, lai nodrošinātu, ka digitālās zemes televīzijas (DZT) signāls nonāk līdz tās teritorijas attālākajiem apvidiem, kurus apdzīvo tikai 2,5 % iedzīvotāju. Šajā lēmumā ir atzīts, ka bez valsts iejaukšanās šis pakalpojums tirgū būtībā netiktu nepiedāvāts, taču tik un tā apstrīdēts, ka tas ir pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (turpmāk tekstā – “PVTN”), jo no formālā viedokļa valsts iestādes to neesot “skaidri” definējušas un uzticējušas. Tajā piebilsts, ka, organizējot PVTN, šīs iestādes jebkurā gadījumā neesot bijušas tiesīgas izvēlēties kādu konkrētu tehnoloģiju.

Pirmais un vienīgais apelācijas pamats: kļūdas tiesību piemērošanā, interpretējot LESD 14. pantu, 106. panta 2. punktu un 107. panta 1. punktu un LESD 26. protokolu par sabiedriskiem pakalpojumiem un LESD 29. protokolu par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs.

Pārsūdzētais spriedums esot kļūdainis tostarp tāpēc, ka tajā:

- skaidri pārkāpta “acīmredzamas kļūdas” robeža, izvērtējot dažādos tiesību aktus, kuros valsts iestādes definējušas un uzticējušas PVTN;
- nepamatoti ierobežota dalībvalstu “plašā rīcības brīvība”, kas attiecināma gan uz PVTN definēšanu, gan uz šā pakalpojuma “organizēšanu” un tādējādi ietver arī PVTN sniegšanas kārtības izvēli un kādas konkrētas tehnoloģijas izvēli neatkarīgi no tā, vai šīs izvēles ir izdarītas šos pakalpojumus definējošajā aktā vai kādā atsevišķā aktā;
- kļūdaini analizētas piemērojamās Spānijas tiesības;
- nav atzīts, ka PVTN “definēšanu” un PVTN “uzticēšanu” kādam vienam vai vairākiem uzņēmumiem var veikt kā vienā, tā arī vairākos atsevišķos aktos;
- nav atzīts, ka PVTN “definēšanai” un “uzticēšanai” ir jāizmanto nevis kāds konkrēts formulējums jeb izteiksmes veids, bet gan jāveic substanciāla un funkcionāla analīze;
- noliegts, ka piemērojams LESD un LES 29. protokols par apraidi.

<sup>(1)</sup> Komisijas 2013. gada 19. jūnija Lēmums 2014/489/ES par valsts atbalstu SA.28599 (C 23/10 (ex NN 36/10, ex CP 163/09)), ko Spānijas Karaliste īstenojusi zemes ciparu televīzijas ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās (ārpus Kastīlijas–Lamančas) (OV L 217, 52. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2015. gada 26. novembra spriedumu lietā T-465/13 *Comunidad Autónoma de Cataluña un CTTI*/Komisija 2016. gada 5. februārī iesniedza *Comunidad Autónoma de Cataluña un Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI)***

(Lieta C-67/16 P)

(2016/C 118/18)

Tiesvedības valoda – spāņu

**Lietas dalībnieki**

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: *Comunidad Autónoma de Cataluña* un *Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI)* (pārstāvji – J. L. Buendía Sierra un A. Lamadrid de Pablo, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija un SES Astra

**Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:**

- atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu;
- galīgi izspriest lietu prasībā par Komisijas 2013. gada 19. jūnija lēmuma <sup>(1)</sup> atcelšanu un atcelt minēto lēmumu;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.